

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 grudnia 2017 roku powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego J. W. kwoty 134.855,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami postępowania. (pozew k. 4-6)

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę według właściwości do Sądu Okręgowego w Warszawie. (postanowienie k. 7)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany zakwestionował roszczenie zarówno co do zasady jak i co do wysokości, wskazując, że w postępowaniu cywilnym nie obowiązuje moc prawna dokumentu urzędowego - wyciągu z ksiąg rachunkowych banku. Jednocześnie podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej, wskazując, że właściwym ze względu na jego miejsce zamieszkania jest Sąd Okręgowy w Łodzi. (odpowiedź na pozew k. 37-38)

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny przekazał sprawę według właściwości do Sądu Okręgowego w Łodzi. (postanowienie k. 49)

W dniu 2 stycznia 2019 r. powód złożył pismo procesowe z załącznikami, w którym podtrzymał żądanie pozwu w całości oraz przedstawił dokumenty związane z dochodzonym roszczeniem. Pismo to zostało doręczone pełnomocnikowi pozwanego w dniu 10 stycznia 2019 r. ze zobowiązaniem do ustosunkowania się do jego treści w terminie 14 dni. Pełnomocnik pozwanego nie ustosunkował się do pisma powoda. (pismo –k.58, postanowienie – k.127, epo-k.134)

W dniu 21 maja 2019 r. pełnomocnik pozwanego złożył pismo, w którym zgłosił szereg zarzutów przeciwko roszczeniu powoda. (pismo –k.148-152)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 września 2012 r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W., a J. W. została zawarta umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...). Na podstawie tej umowy bank udzielił kredytobiorcy kredytu na okres 117 miesięcy w kwocie 137.000 zł przeznaczonego na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorcy i na spłatę kredytów oraz na sfinansowanie kosztów zawarcia w/w umowy kredytowej. Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 18,90% w stosunku rocznym. Kredyt miał być spłacany w równych miesięcznych ratach w wysokości po 2.570,74 zł. Zgodnie z par. 9 umowy Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadkach określonych w par. 9 ust. 2 umowy. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami. (umowa kredytu k. 74-77, harmonogram spłat –k.79-80)

Pozwany został poinformowany o ryzyku związanym ze wzrostem oprocentowania kredytu i tym samym wzrostem wysokości miesięcznej raty i był świadomy tego ryzyka. (oświadczenie –k.86 odwrót)

Kredyt został uruchomiony. (okoliczność bezsporna, historia rachunku kredytowego –k.122-122 odwrót)

Pismem z dnia 7 lipca 2015 r. powód poinformował pozwanego o zaległości z tytułu przedmiotowej umowy wynoszącej 1.822,87 zł. (pismo –k.98)

Pismem z dnia 1 września 2015 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty zaległości w kwocie 2.571,32 zł. (wezwanie –k.97)

Pismem z dnia 27 października 2015 r. powód skierował do pozwanego pismo z ostatecznym wezwaniem do zapłaty kwoty zaległości w wysokości 3.721,91 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy i wszczęcia postępowania egzekucyjnego. (pismo k. 96)

Pismem z dnia 27 listopada 2015 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę o kredyt nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie wskazał, że zadłużenie wynosi 4.091,41 zł i spłata w/w kwoty w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma spowoduje, że bank wycofa wypowiedzenie umowy kredytu. Przesyłka nie została odebrana przez pozwanego. (wypowiedzenie umowy –k.92, kopia przesyłki –k.93,93 odwrót)

Dnia 10 lutego 2016 r. powód skierował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty wymagalnego zadłużenia w kwocie 121.288,69 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma, pod rygorem skierowania sprawy do postępowania sądowego. Przesyłka nie została odebrana przez pozwanego. (wezwanie –k.94, kopia przesyłki –k.95-95 odwrót)

Na dzień 29 grudnia 2017 r. zadłużenie J. W. z tytułu zawartej umowy kredytu nr (...) wynosiło 134.855,47 zł, w tym 115.058,22 stanowił niespłacony kapitał, 3.970,76 zł odsetki umowne oraz 15.826,49 zł odsetki umowne za opóźnienie. (wyciąg z ksiąg- k. 123, szczegółowa historia rachunku kredytowego –k.99-121)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Strona powodowa dochodzi swojego roszczenia w oparciu o umowę o kredyt złotowy konsolidacyjny gotówkowy zawartą z pozwanym J. W..

Podstawę prawną roszczenia w stosunku do pozwanego stanowi zatem art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał argumenty pozwanego przedstawione w odpowiedzi na pozew za chybione. Należy podkreślić, że pozwany w treści tego pisma procesowego jedynie ogólnikowo zakwestionował roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości oraz podniósł wyłącznie zarzut nieobowiązania w postępowaniu cywilnym mocy prawnej dokumentu urzędowego w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych banku.

Pozwany wprawdzie podniósł szereg dalszych zarzutów w treści pisma procesowego z dnia 21 maja 2019 r., jednak w ocenie Sądu ocenić je należy jako spóźnione. Pozwany, zgodnie z zarządzeniem z dnia 15 czerwca 2018 r. (k.29), otrzymując odpis pozwu został pouczonej o treści art. 207 § 6 k.p.c., który stanowi, że sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Odpowiedź na pozew została zresztą wniesiona w imieniu pozwanego przez profesjonalnego pełnomocnika, któremu z pewnością znana jest treść w/w przepisu.

W ocenie Sądu nie było żadnych przeszkód, aby pozwany podniósł wskazane w treści pisma z dnia 21 maja 2019 r. zarzuty już na etapie składania odpowiedzi na pozew, a najpóźniej w wyznaczonym 14- dniowym terminie, biegnącym od dnia 10 stycznia 2019 r., tj. od doręczenia pełnomocnikowi pozwanego pisma powoda wraz z załączoną dokumentacją kredytową. Do pisma powoda z dnia 9.04.2019 r. (k.137) nie zostały załączone żadne dokumenty związane z przedmiotowym kredytem, zatem pismo to nie otworzyło pełnomocnikowi pozwanego nowego terminu na zgłoszenie zarzutów. Wobec powyższego, zgodnie z treścią art. 207 par. 6 k.p.c. sąd pominął zarzuty zgłoszone w piśmie z dnia 21 maja 2019 r. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanego, rozpoznanie zgłoszonych w tym piśmie zarzutów spowodowałoby zwłokę w postępowaniu. Były to zarzuty nowe, nie podniesione wcześniej przez pozwanego. Gdyby zatem sąd zamierzał je rozpoznawać, byłby zobowiązany do umożliwienia stronie powodowej odniesienia się do nich, co skutkowałoby koniecznością odroczenia rozprawy w dniu 5 czerwca 2019 r.

Odnosząc się do zarzutu nieobowiązania w postępowaniu cywilnym mocy prawnej dokumentu urzędowego w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych banku wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe

z dnia 29 sierpnia 1997 roku (Dz. U. 1997 nr 140 poz. 939) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Zgodnie jednakże z ust. 1a powołanego wyżej przepisu, który wszedł w życie dnia 20 lipca 2013 r. i był skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., sygn. akt P 7/09 (Dz. U. z 2011 r., nr 72 poz. 388), moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Wobec powyższego, wyciąg z ksiąg banku rzeczywiście obecnie nie ma mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym, ale jest dokumentem prywatnym, do którego znajduje zastosowanie art. 245 KPC. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt III CSK 66/13, art. 245 KPC zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, iż osoba, która złożyła podpis na dokumencie złożyła zawarte w nim oświadczenie. Do domniemania tego stosuje się art. 234 KPC, według którego domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd, dopóki nie zostaną obalone. W zakresie nie objętym domniemaniem z art. 245 KPC, moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 par. 1 KPC, tak jak każdego innego dowodu. Podobnie, jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia czy dowód ten ze względu na okoliczności sprawy zasługuje na wiarę, czy też nie. Oznacza to, że chociaż przedłożony przez powodowy bank dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 29 grudnia 2017 r. stanowi jedynie dokument prywatny, nie mniej jednak, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, może stanowić dowód na okoliczność istnienia wymagalnego roszczenia i jego wysokości.

Oceniając ów dokument jako dokument prywatny w kontekście całokształtu materiału dowodowego jaki został w sprawie zgromadzony, a także stanowisk stron i zgłoszonych przez pozwanego zarzutów, Sąd doszedł do wniosku, że roszczenie zostało wykazane w sposób prawidłowy tak co do zasady, jak i co do wysokości.

Biorąc pod uwagę, że pozwany nie zgłosił żadnych konkretnych zarzutów odnośnie wysokości zadłużenia wobec powoda, Sąd uznał przedstawione przez powoda dokumenty w postaci umowy kredytowej, wyciągu z ksiąg bankowych i historii rachunku kredytowego za wiarygodne dowody na okoliczność wysokości roszczenia powoda, zarówno w zakresie należności głównej, jak odsetek.

O odsetkach od zasądzonych kwot Sąd orzekł na podstawie art. 359 par. 1 i 2 k.c., art. 481 par. 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sprawy. Pozwany jako przegrywający sprawę w całości jest zobowiązany do zwrotu stronie powodowej całości poniesionych przez nią kosztów procesu, niezbędnych do celowego dochodzenia praw.